

הדתות, הוא קורא על מהלך הי משאיוהמתן כעיתונים.

כל עוד היה שמץ של תיקוה כי בגין יגיע בכל זאת לחתימת הסכם-שלום, ולוא גם בדרכים עקלקלות, היתה זאת רק בעייה אישית. עכשיו, כאשר מגיעים הדברים אל סף התהום, שוב אין זה עניין אישי בלבד.

כמהני, כאיש-מרני, כאדם הי מפמל מדיניות, הייב עתה עזר ויצמן לשאול את עצמו: האם מותר לי להישאר בממשלה זו?

■ ■ ■

ים דוויצמן אין, למעשה, מיפלגה משלו. אומנם, בניגוד לדיון הוא שייך למיפלגה גדולה — לתנועת-החרות ולליי כוד. לציבור הרחב יש אמון רב אליו. במישאלי דעתקהל, הוא עומד באופן קבוע לפני בגין, במרחק ניכר.

אולם אם תיערך מחר בבוקר התמודדות בינו ובין בגין, אין ספק כי הרוב המכריע של תנועת החרות יתייצב מאחורי בגין.

יכול אדם לשאול: אם כן, איזה רווח יצמח לוויצמן, ולעניין שהוא מייצג, מפרישתו מן הממשלה?

זוהי שאלה לגיטימית. אך הא פחות לגיטימית השאלה ההפוכה: האם בכלל מותר לאיש כמוהו להישאר בממשלה, המובילה לאסון?

בממשלת ישראל קיים קירון האחיות הקולקטיבית — לא רק להלכה, כחוק, אלא גם למעשה. העובדה שחבר-הממשלה התי נסד למעשה או למחלל של הממשלה אינה פוטרת אותו מן האחיות לכך.

■ ■ ■

אם יישאר עזר ויצמן בממשלה זו,

הוא יישא באחריות כבדה מאד, כחבר-הממשלה, הוא יהיה שותף לאחריות לאחד האסונות הגדולים בהיסטוריה של עם-ישראל: החמצת ההזדמנות החד-פעמית, שפתחה עם בואו של אנור אל-סאדאת לירושלים.

אך על שררהביטחון רובצת אחריות נוספת, שהיא כולה שלו. בכל פעם שנראה כאילו נפתח סיכוי חדש לשלום, עושה ממשלה זו מעשה פרוכטיבי. כל המעשים הפרוכטיביים האלה מתחוללים בשטחים המוחזקים, אשר שררהביטחון מופקד עליהם.

מעשי הדיכוי בשטחים, הריסת הבתים בבולדווים, צווי-המעצר, הפגיעה במיסגד המכפלה, שיטות-החקירה, איסור הפעילות המדינית הלגיטימית של ראשי-הערים — כל זה נעשה בהכרח בחתימת שררהביטחון או פקודיו.

שמו של עזר ויצמן הוא כיום נכס לאומי. במצריים, בעולם הערבי כולו, בארצות-הברית, ברחבי העולם, הוא מסמל דמות מסוימת של ישראל — ישראל נקייה, ישרה, הרוצה בשלום.

זהו נכס לעתיד, נכס שהיה חיוני אם וכאשר תיווצר אי-פעם הזדמנות חדשה לשלום.

האם מותר להרוס נכס זה? ויש ששם מה?

■ ■ ■

פרישה של שני שרים מרכזיים אלה,

אינה אקט הפגנתי חסרת-כלות. כאשר יומת-השלום עומדת על עברי פי פחת, וכאשר מתחיל להתברר גם לציבור הרחב כי ממשלת-בגין אינה מסוגלת להביא את השלום — יכולה פרישה זו להנחית על הממשלה את מהלומה המכרעת, שתביא להתפרקותה. זהו מעשה חיוני ופטריוטי. כי ברגע שהכרירה היא בין המשך קיומה של ממשלת-בגין ובין חיפוף סיכויי השלום בדורנו — הפגת הי ממשלה היפכת חובה לאומית.

● ● ●

מאמר זה נכתב, כמובן, לפני שנודע על נסיעתו של קארטר לישראל.

יוזמתו הדרמתית של קארטר נובעת מאותה תחושה, שהביאה לכתיבת דב"רם אלה: ההרגשה כי יומת-השלום הגיעה אל עברי-פי-פחת.

אם תסכים ממשלת-בגין עתה, תחת לחץ אמריקאי מאסיבי, לקבל את דרישות-המינימום להשגת השלום — טוב, מוטב מאוחר מאשר ביכלל לא.

אם לא, יהיה צורך חיוני להפיל אותה מייד, והחובה הזאת תהיה מוטלת על שני השרים.

שני הילדים נחנקו באמבטיה - לכבאים לא היו

מוות ביגל

אחד משני הילדים שנחנקו: אריק חיימזאדה, מה שנתן לנו את העידוד היו הילדים

על הריצפה השחורה. בין ערימות פיה ושלדי רהיטים שרופים, היה מוטל בקבוק פלסטיק לבן עם פיטמת הנקה. איש מהשכנים לא ידע להסביר, איך נותר הבקבוק שלם ולבן בתוך גל של פיה שחור. על הבקבוק היתה כתובה המילה „צ'יקו“ שמשמעה — ילד קטן. לא היה כבר כל צורך בבקבוק. הילד הקטן, שכנראה לגם ממנו יום לפני כן, ניספה בדליקה שהשתוללה בבית, בשעות אחר-הצהריים של היום החמישי שעבר. גם עגלת הטיוול שהיתה מונחת במירפסת על ערימת בגדים, נראתה מיותרת. ישראל חיימזאדה הספיק לחיות 11 חודשים בלבד. הוא נחנק למוות בחדר האמבטיה. גם אחיו, אריק, בן ה-3 וחצי ניספה בדליקה. בדירה, באחד הרחובות הסמוכים, ישבו השבוע שבעה האם, בת-שבע (24) והאב אלברט (30), האם, שרוטת פנים ומתהלכת כסהרורית, ניסתה כבר להתאבד שלוש פעמים בקפיצה מהמירפסת. היא אינה רואה טעם בחייה. גברים חסונים החזיקו בה בכוח ומנעו ממנה מלעשות זאת, ונתנו לה תרופות הרגעה. אך מראה דירתה השרופה, הנשקפת מחלון בית חמותה, ברחוב חלמית בגבול יפו-בתים, מזכיר לה שוב את השעות הנוראות של היום החמישי שעבר.

„בריא, כמו פרח!“

הבעה, אלברט, במשקפיים כהות ובר בגדים שחורים, בכה. אחרי כן שאל בזעם: „מה אגיד? שהמכבי-אש האלה עלו לדירה אחרי שהכל כבר נגמר? אחרי שלא היה צריך אותם? אחרי שהילדים שלי כבר היו מתים?“

הדירה השרופה ברחוב חלמית 1 ביפו „ראיתי עשן יוצא מהגג, ותרסיסים בוערים עפים“

„היתה לנו תקופה יפה מאוד ביחד“, התייפחה בת-שבע. „התחתנתי בגיל 16 וחצי, לא עבדתי והתרכזתי בילדים האלה, ובילדות, אורית בת ה-6 ושרוני בת ה-2 וחצי, אפילו כשהתחילו הצרות, ניסינו להתגבר, ומה שנתן לנו את העידוד היו הילדים. תשאל את הגננת שלהם, איך הייתי אמא לילדים, איך טיפלת בהם, הם כימעט לא היו חולים. לשהיה ישראל בן 40 ימים, היה חולה, בפעם היחידה. מאז היה בריא כמו פרח. התקופה היפה נגמרה כשאלברט איבד את העין.“

אלברט חיימזאדה הוא מוכה גורל. אובדן שני ילדיו היה רק שיא בשרשרת אסונות שהתרגשו ובאו עליו. לפני שנה וחצי הוא איבד את עינו הימנית בתאונת עבודה. לאחר מכן פרצו גנבים לחנות ההלבשה החדשה שלו ורוקנו אותה, אך האסון בשבוע שעבר היה הנורא מכל.

יהושע, שכנס לקומה של מישפחת זאדה, ראה את פרוץ השריפה כשחזר ממקום עבודתו והחנה את רכבו במיגרש החנייה. „ראיתי עשן יוצא מהגג, תריסים בוערים עפים. אנשים התחילו לרוץ לבניין. גם אני, דהרתי למעלה וראיתי את אשתי בפתח, כשהיא בהלם ורועדת. היא רק צעקה: „הילדים בתוך הבית! הילדים בבית!“ נכנסתי לדירה, הילדים ישנו. הוצאתי אותם במהירות ושמתו לה יותם בידים והיא רצה איתם למטה. העברתי דליי מים לאנשים שניסו לפרוץ לדירה ולכבות את הדליקה.“

„קיללתי נבאים ושוטרים“

מה קרה באותו יום חמישי נורא אחר-הצהריים? בת-שבע חיימזאדה יצאה מדירתה בשעה 3.30 אחר-הצהריים, כדי להביא את בתה שרון ממעון ויצו. הנמצא במרחק שני רחובות מביתה. ילדתה הי גדולה, אורית, נמצאה באותה שעה בבית סבתה. „השארתי את הדלת פתוחה, אף